

— Хлѣбарть вече не дава на вересия. Нищо не може да се купи безъ пари! Азъ знаѣхъ, че моята бѣдна дъщеря сега се труди какъ, какъ, да стопли своитѣ братя и сестри, но какво може да направи, когато е още малка. Горката! не е ли още малка, за да има толкова голѣми грижи? И дѣцата, ако не ѣж слушатъ, какво ли прави въ този студъ?

Така замисленъ вървѣше изъ пѣтя сиромаша Богданъ. Този пѣтъ, когото е прѣминавалъ така лесно, а сега съ мѣжа вървѣше изъ него. Но тогава бѣше жива неговата жена. Той знаеше че ще свари нахранени дѣца и весело насѣдали около огънѣтъ. Отъ шесть мѣсеца насамъ всичко се промѣни. Сега той заварваше гладни, голи и посърнжли лица. Първитѣ имъ думи бѣхж: „Тате, гладно ни е! Тате, студено ни е!“ А най-малкото постоянно споменаваше за майка си.

Най-послѣ пристигнѣ до къщата си. Като отвори вратата, останѣ очуденъ отъ свѣтлината въ колибата и радостта на дѣцата. Щомъ се показа вжтрѣ, всичкитѣ дѣца се хвърлихж врѣзъ него и съ единъ гласъ извикахж: „Тате, спасени сме.“ !

— Какво има, чеда мои? Защо сте толкова радостни? Станѣте, разкажете ми!